

Ἐν Κορυδαλλῶ, τῇ 9ῃ Ἰανουαρίου 1990

Ἀγαπητέ μου Στέφανε,

Μέ χαροποίησεν ιδιαίτέρως τό γεγονός ὅτι ἡ ἀποφυλάκισίς σου εἶναι πλέον πραγματικότης. Παρότι σύ γνωρίζεις καλλίτερον ἀπό οἷονδήποτε ἄλλον τάς θέσεις μου ἐπί τοῦ θέματος «Ἀποφυλάκισις ἄνευ πλήρους ἀποκαταστάσεως», ὅπως σοῦ εἶχα ἐπισημάνει πρό διετίας, ὅταν ἐζήτησες τήν γνώμην μου (δέν θεωρῶ ὅτι ἐζήτησες τήν ἄδειάν μου ὅπως μοῦ ἀνέφερες τότε), πρὶν ὑποβάλλεις τήν πρώτην αἴτησίν σου, ἦτο ἐπιβεβλημένον νά τό πράξης, ἀφ' ἑνός διότι ἔχεις ἀκόμη ἀνοικτάς ὑποχρεώσεις πρός τήν οἰκογένειάν σου καί ιδιαίτέρως πρός τόν Δημήτρην μετά τάς ἀναλγήτους περιπετείας τάς ὁποίας ἀντεμετώπισεν εἰς τό Στράτευμα καί ἀφ' ἑτέρου διότι τό δικαιοῦσαι περισσότερο ἀπό οἷονδήποτε ἐξ ἡμῶν. Καί διά νά μήν ἀπορῆς διά τήν τελευταίαν μου φράσιν, πρέπει νά σοῦ γνωρίσω ὅτι ἀπετέλεσες δι' ἐμέ, τόν πλέον πιστόν καί πολύτιμον συνεργάτην καί τόν ἀνιδιοτελεῆ φίλον, μιᾶς φιλίας εἰς τήν ὁποίαν ἐγώ δέν ἠδυνήθην νά ἀνταποκριθῶ. Οὐδέποτε ἐζήτησες κάτι ἀπό ἐμέ δι' ἴδιον ὄφελος ὅταν ἦμουν παντοδύναμος. Πάντοτε μοῦ ἔλεγες ἀλήθειες μέ τήν εὐλικρίνειαν ποῦ σέ διακρίνει καί μέ ὑπέρμετρον σεβασμόν. Οὐδέποτε διεμαρτυρήθης, ἀκόμη καί ὅταν ἔνοιωθες τήν ἀδικίαν ἢ τήν ἀμφισβήτησιν ἀπό μέρους μου. Εἰς ὄλας σου τάς προειδοποιήσεις καί πληροφορίας ποῦ μετέφερες εἰς ἐμέ κατά τήν διάρκειαν τῆς Ἐπαναστάσεως ἀλλά καί μετά τήν λήξιν της, ἦσαν λιτός καί ἀκριβής καί ἀπεδείχθησαν ἀληθεῖς ἄν καί δυσάρεστοι ἐνίοτε. Δυστυχῶς δι' ἐμέ, ἀλλά καί δι' ὄλους ἡμᾶς, ἐνεπιστεύθην πλείστους οἵτινες ἀπεδείχθησαν, ἄν ὄχι ἀνάξιοι, ἀμφιβόλου ποιότητος καί ἀξιοπιστίας, κυρίως λόγῳ τοῦ γεγονότος ὅτι αἱ φιλοδοξίαι των ὑπερέβαινον τάς δυνατότητάς των. Δέν θά ἤθελα νά τοὺς ἀναφέρω ὀνομαστικῶς, διότι γνωρίζεις ἄριστα εἰς ποίους ἀναφέρομαι. Ὁ συναισθηματισμός μου ὁμως καί ἡ σύνδεσίς μου μέ τοὺς πλείονας ἐξ αὐτῶν ἀπό τήν ἐκκίνησιν τῆς σταδιοδρομίας μας ὡς Ἀξιωματικοί καί κυρίως τό γεγονός ὅτι συνετάχθημεν μέ ἄγνοιαν κινδύνου τῆν 21^{ην} Ἀπριλίου 1967 διά τήν σωτηρίαν τοῦ ἔθνους καί τῆς Πατρίδος, μέ ὀδήγησαν εἰς ἐσφαλ-

μένας ἐντυπώσεις περί τοῦ ποιοῦ των. Ἡ μᾶλλον, τινές ἐτυφλώθησαν ἀπό τήν αἰφνιδίαν ἀναρρίχησίν των εἰς τήν ἐξουσίαν.

Δυστυχῶς Στέφανε ἡ διαπίστωσίς μου μετά ἀπό εἴκοσι καί πλέον ἔτη, εἶναι ὅτι ἀρκετοί ἐξ ἡμῶν δέν ἤθελον εἰς τήν πραγματικότητα νά ἐπιτύχη ἡ Ἐπανάστασις. Τοῦλάχιστον ὄχι μέ τόν τρόπον τόν ὁποῖον ἐπέλεξα. Ἐνθυμοῦμαι τήν δυσφορίαν ἐνίων κατά τήν τελευταίαν σύσκεψιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου πρό τῆς ἀναλήψεως τῆς Κυβερνήσεως Μαρκεζίνη, ἀλλά τήν ὑπετίμησα τότε. Ὑστερα ἀπό μεγάλο χρονικόν διάστημα ἀντελήφθην ὅτι τό πρόβλημά των ἦτο ὁ Παπαδόπουλος. Δέν ἀπεδέχθησαν τόν τερματισμόν τῆς Ἐπαναστάσεως ὡς ἐπιτυχίαν ὄλων ἡμῶν, ἀλλά μόνον ἐμοῦ. Καί ἄν ἡ πικρία ἡ προερχομένη ἐκ τῆς ἀδικίας καί τῆς διώξεως τήν ὁποῖαν ὑπέστημεν καί ὑφιστάμεθα εἶναι μεγάλη, ἔτι μεγαλειτέρα εἶναι αὕτη τῆς προδοσίας καί τῆς ζηλοφθονίας προερχομένης ἐκ φίλων καί συνεργατῶν. Δέν παραγνωρίζω τό γεγονός ὅτι ἔκαμα λάθη. Ἄλλωστε οὐδεὶς ἀλάθητος καί ἀναμάρτητος, εἰ μή μόνον ὁ Παντοδύναμος Θεός. Ἄς εἶναι. Ἡ Ἱστορία τοῦ Ἔθνους μας βρίθει παρομοίων παραδειγμάτων ἀνά τούς αἰῶνας. Ἡρωες, ἡγέται καί εὐεργέται, μετά τῶν ὁποῖων οὐδεμίαν σύγκρισιν δυνάμεθα νά ἔχωμεν, ἐσυκοφαντήθησαν, ἐλοιδωρήθησαν, ἐταπεινώθησαν καί ἐξεδιώχθησαν εἰς τόν βωμόν τῶν εὐτελῶν προσωπικῶν ἐπιδιώξεων. Εἰλικρινῶς συνετρίβην κυριολεκτικῶς, διότι οὐδέποτε ἀνέμενον τοιαύτην ζηλοφθονίαν ἐξ ἐπιστηθίων φίλων. Ἄς εἶναι ὁμως. Δέν τούς μέμφομαι οὔτε καί ἡμπορῶ νά τούς κρατήσω κακίαν. Ἐξ ἄλλου ὄλαι αἱ πράξεις καί παραλείψεις των κατά τήν διάρκειαν τῆς διακυβερνήσεώς μου, βαρύνουν ἀποκλειστικῶς ἐμέ, ἀφ' ἧς στιγμῆς δέν τάς ἀντελήφθην ἐγκαίρως. Σὺ γνωρίζεις ἄριστα ὅτι δέν ἐπέλεξα νά εἶμαι ὁ Ἀρχηγός τῆς Ἐπαναστάσεως. Θά ἤθελον εἰς αὐτόν τόν ρόλον τόν Ἀγγελῆν ἢ ἔστω τόν Ζωῖτάκη. Ἀνέλαβον τῇ ὑποδείξει τοῦ Στέλιου τήν τελευταίαν κυριολεκτικῶς στιγμὴν πρό τοῦ ἐγχειρήματος. Καί ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀπεδέχθην τήν ἡγεσίαν, ἀπεδέχθην καί τάς εὐθύνας αἵτινας ἀπορρέουν ἐξ αὐτῆς. Διά τήν μοναδικήν πράξιν διά τήν ὁποῖαν μετάνοισα, εἶναι αὕτη τῆς ἀνακλήσεως τῆς παραιτήσεώς μου, μετά τήν γνωστήν ἱστορίαν μέ τό «Ἐπαναστατικόν Συμβούλιον». Δυστυχῶς

μετεπεισθην, διά συναισθηματικούς κυρίως λόγους, χωρίς να αντιληφθῶ τότε ὅτι ὅσοι ἐζήτουν φανατικῶς τήν μή ἀπόσυρσίν μου ἐκ τοῦ προσκηνίου, οὐσιαστικῶς ἤθελον τόν Παπαδόπουλον ὡς ἀσπίδα, εἰς τήν πρώτην γραμμὴν καί ἔχοντες τήν ἐμπιστοσύνην του, να δροῦν ὑπογείως ὑποσκάπτοντες τήν φήμην καί τό ἔργον του.

Δυστυχῶς Στέφανε μία εἰκοσαετία γεμάτη σκέψεις, ἀναμνήσεις καί περισυλλογήν, μέ ὀδήγησαν να πιστεύω ὅτι ἡ προσπάθεια πού ἐκάμαμεν νυχθημερόν ἐπί ἕξ καί ἡμισυ ἔτη, ἔπεσεν εἰς τό κενόν. Ἡμεῖς εὐρισκόμεθα δεσμῶται καί ταπεινωθέντες καί οἱ ἐγκληματία ἐγένοντο ἥρωες. Κλαίω διά τήν κατάντιαν τοῦ Ἔθνους καί ἀπορῶ ἐάν ὁ κατήφορος αὐτός ἔχει τέλος.

Θά ἀπορῆς βεβαίως διατί σοῦ τά γράφω ὅλα αὐτά τώρα καί δέν σοῦ τά εἶπα ἐνωρίτερον. Ὁ λόγος εἶναι ἀπλοῦς: Οἱ μοναδικοί ἐξ ὑμῶν πού ἀπεδείχθησαν ἀνιδιοτελεῖς καί ἄξιοι τῆς ἐμπιστοσύνης μου, ἦσαν ὁ ἀείμνηστος Στρατηγός Ἀγγελῆς, ὁ Στέλιος καί ἐσύ. Ὁ πρῶτος ἐθουσιάσθη ὡς πραγματικός Ἀρχηγός διά τήν σωτηρίαν ὄλων τῶν λοιπῶν καί ὡς ἐκ τούτου καί να ἤθελον (ἂν καί δέν θά ἐτόλμων λόγω τοῦ ἀπεριορίστου σεβασμοῦ πού ἔτρεφα πρός αὐτόν), δέν δύναμαι εἰς τήν ἐπίγειον ζωήν. Ὁ καλοκάγαθος Στέλιος, εἶναι αὐστηρῶν ἀρχῶν καί δέν σοῦ ἀφήνει περιθώρια ἐκφράσεως τῶν ἐσωψύχων σκέψεῶν σου. Καί σύ εἶσαι ὁ μόνος εἰς τόν ὅποιον δύναμαι να ὀμιλήσω ἐλευθέρως χωρίς οὐδεμίαν παρεξήγησιν, ἀλλά ἀπό αὔριον ἀποχωριζόμεθα. Καί ἂν λάβης ὑπ' ὄψιν σου ὅτι δέν πιστεύω εἰς τό μέλλον να εὐρεθῇ ἡγέτης να ἀποτολμήσῃ τήν ἀποφυλάκισίν μου ἄνευ ἀνταλλαγμάτων, μέ δεδομένον ὅτι ἡ δῦσις τῆς ἐπιγείου ζωῆς μου ἔχει ἤδη ἀρχίσει, θά προτιμήσω να ἀποθάνω δεσμώτης ἀλλά ὑπερήφανος, παρά να ζήσω ἐλεύθερος ἀλλά ἐντροπιασμένος. Ἀποτέλεσμα τούτου εἶναι να μήν ἔχωμεν τήν δυνατότητα να συναναστραφῶμεν εἰς τό μέλλον.

Πρός Θεοῦ Στέφανε. Δέν μέμφομαι τήν ἀπόφασίν σου να αἰτηθῆς καί να ἐπιτύχῃς τήν ἀποφυλάκισίν σου, ὅπως δέν ἐμέμφθην οὐδένα ἐκ τῶν φίλων πού ἤδη εὐρίσκονται μετά τῶν οἰκείων των.

Ἄλλωστε ἐγὼ ἤμουν πού σέ ἔπεισα νά προβῆς εἰς τοιαύτην ἐνέργειαν.

Ὁλοκληρώνων τήν ἐπιστολήν μου, θά ἤθελα νά σοῦ ἐκμυστηρευθῶ, ὅτι μέ ἐκφράζουν ἀπολύτως ὅλα ὅσα ἀναφέρεις εἰς τό πόνημά σου διά τήν Ἐπανάστασιν καί ἰδιαίτερος τά τοῦ παρασκηνίου. Σ' εὐχαριστῶ μάλιστα διά τήν τιμήν πού μου ἔκανες, ὅταν μου τό ἔδωσες διά μελέτην καί τυχόν σχόλια. Ὅπως σοῦ εἶπα καί τότε, τό μόνον σχόλιον εἶναι ὅτι καλόν θά εἶναι νά μήν τό ἐκδώσεις ὅσον θά εἴμεθα ἐν ζωῇ, διά νά ἀποφευχθοῦν ἔριδες. Ἐγὼ προσωπικῶς δέν προτίθεμαι νά προβῶ εἰς καμμίαν συγγραφὴν ἀπομνημονευμάτων ἢ ἀπολογισμοῦ, διότι πιστεύω ὅτι τά ἔργα καί αἱ πράξεις μου θά μέ δικαιώσουν κάποτε εἰς τήν συνείδησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Ἄλλωστε τυχόν λεπτομέρειαι τάς ὁποίας θά ἠδυνάμην νά ἀναφέρω, δέν θά ἀποσκοποῦσαν εἰς τι. Ἀντιθέτως, πιθανόν νά ἀποτελοῦσαν σημείον τριβῆς διά τόν ἱστορικόν τοῦ μέλλοντος καί θά ὑπεβίβαζον τό ἔργον μας, διότι θά ὑπεισέρχεται ἡ εἰκὼν τῆς αὐτοπροβολῆς.

Σοῦ εὐχομαι νά ἔχης μίαν ἡρεμον καί ὠραϊαν ἐλευθέρα ζωήν.

Μέ ἀγάπη. Σέ φιλῶ

Γιῶργος

Υ.Γ. Μετά ἀπό ὄριμον σκέψιν, ἀπεφάσισα νά μήν σοῦ ἐγχειρίσω τήν ἐπιστολήν μου τοῦλάχιστον τώρα. Γνωρίζων ἄριστα τόν χαρακτήρα σου, τάς ἀρχάς σου καί τήν ἀρετήν πού σέ διακρίνει, σέ θεωρῶ ἱκανόν νά ἀρνηθῆς τήν ἀποφυλάκισίν σου. Ἐλπίζω νά ἔχω τήν εὐκαιρίαν νά σοῦ τήν ἐπιδώσω εἰς κάποιαν μεταγενεστέραν συνάντησίν μας.

Ἐν Κοροδαφίῳ τῆ 9ῆ Ἰουλίου 1990

Ἀγαπητέ μου Στέφνε,

Με χαροποίησεν ἰδιαίτερως τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἀποφυλάκισί σου εἶναι πλέον πραγματικότητα. Παρότι σύ γνωρίζεις καλύτερα ἀπὸ εἰσδηήροτε ἄλλοι τὰς θέσεις μου ἐπὶ τοῦ θέματος "ἀποφυλάκισι ἀνεὺ πληροῦ ἀποκαταστάσεως", ὅπως σου εἶπα ἐπισημαίνει πρὸς διετίας, ὅταν ἐφήγηες τὴν γιάμην μου (δὲν θεωρῶ ὅτι ἐφήγηες τὴν ἀδειάν μου ὅπως μου ἀνέφερες τότε) πρὶν διαβάλλει τὴν πρότην ἀτιμολογίαν σου, ἢ το ἐπιβεβαιωμένοι, νὰ τὸ πράξῃς, ἀφ' ἑνὸς διότι ἔχεις ἀκόμη ἀνοικτὰς ὑποχρεώσεις πρὸς τὴν οἰκογένειάν σου καὶ ἰδιαίτερως πρὸς τὸν θυμώτερον μετὰ τῆς ἀνάγκης τῆς περιητείας τὰς ἐπισημασθέντων μετὰ τὴν εἰς τὸ Σπάρταμα καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι τὸ δικαίωμα, περιεσσότερον ἀπὸ εἰσδηήροτε ἐξ ἡμῶν. Καὶ διὰ τὰς αἰτίας ἀπορίας διὰ τὴν τελευτή σου φράσεν, πρέπει νὰ σου γνωρίσω ὅτι ἀπετήλεται δι' ἐμέ, τὸν πλέον πιστὸν καὶ προθύμην συνεργάτην καὶ τὸν ἀνιδιοτελέτη φίλον, μιᾶς φιλίας εἰς τὴν ὁποίαν ἐγὼ δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀνταπεριδώ. Οὐδέποτε ἐφήγηες λάτρε ἀπὸ ἐμέ δι' ἴδιον ὄφελος ὅταν ἡμῶν παττοδύναμις. Πάντοτε μου ἔλεγες ἀληθεῖες μετὰ τὴν ἐπιβίωσιν σου ἐξ ἀκριβείας καὶ μετὰ τὸν ὑπὲρμετρον σεβασμὸν. Οὐδέποτε διεμαρτυρήθης, ἀκόμη καὶ ὅταν ἐνοιωθῆς τὴν ἀδικίαν ἢ τὴν ἀμφισβήτησιν ἀπὸ μέρου μου. Εἰς ὅλας σου τὰς προηδουήσεις καὶ πληροφορίας σου μετέφερες εἰς ἐμέ κατὰ τὴν δικαιοσύνην τῆς ἐπαταστάσεως ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἴσῃν τῆς ἡβουλιότητος καὶ ἀκριβείας καὶ ἀπεδείχθησαν ἀληθεῖς αἱ καὶ συστατικαὶ ἐνίστε. Ἀνεπιτυχῶς δι' ἐμέ, ἀλλὰ καὶ δι' ὄλους ἡμῶν, ἐνεσηδωθῆναι πληροστοῦν ἡτίνας ἀπεδείχθησαν, αἱ ὅτι ἀνάγκη, ἀμφισβόλου ποιοῦτος καὶ ἀφροσύνης, ἐπιπρὸς λόγῳ τῶν γεγονότων ὅτι αἱ φιλιοδοξίαι τῶν ἀφισβανῶν εἰς δυνατότητα τῶν. Δὲν δὲν ἦθελα

νά τοῖς ἀναφέρω ὀνομαστικῶς, διότι γνωρίζω ἄριστα εἰς τὸν
ἀναφέρωμαι. Ὁ συναισθηματικότης μου ὅμως καὶ ἡ συνείδησίς μου με
τοῖς ἡθίοις ἢ αὐτῶν ἐπὶ τὴν ἐκκίνησην τῆς σταδιοδρομίας μου
ὡς Ἀθλητικῆς καὶ κυρίως τὸ γεγονός ὅτι συνετέθη μετ' ἔχ-
λουσαν κινδύνου τὴν 21ην Ἀπριλίου 1967 διὰ τὴν αὐτοκτονίαν τοῦ
ἔθνους καὶ τῆς Πατρίδος, με ὀδηγήσασιν εἰς ἐσφαλμένης ἐπισημ-
σεως περὶ τοῦ φαινομένου. Ἡ μέλλουσα, τινὲς ἐτοφλῶσθαι ἀπὸ
τῆς αἰφνιδίου ἀκαρπίτητος τῆς ἐξουσίας.

Δυστυχῶς Στέφανε, ἡ διατίτωσησίς μου μετὰ ἀπὸ εἰκοσι καὶ
ἡλίου ἔτη, εἶναι ὅτι ἀρκεῖ εἰς ἡμῶν δὲν ἤθελον εἶναι
πραγματικότητά νά ἐπιτύχη ἡ Ἑπαναστάσις. Τοῦλάχιστον ὄχι
μετὰ τὸν τρόπον τὸν ὁριστὸν ἐπιλέξα. Ἐνθυμούμαι τὴν δυσφορίαν
ἐνίωκα κατὰ τὴν τελευταίαν σύσκεψιν τοῦ Ἀποφασιστικοῦ Συμβουλίου
πρὸ τῆς ἀνακήφου τῆς κυβερνήσεως Μαρκεζίνη, ἀλλὰ τὴν
ὑπετίμησα τότε. Ἠθέλησα ἀπὸ μὴ μάλον προικὸν διαβουλίαν
ἀντελήφθαι ὅτι τὸ πρόβλημα τῆς ἡτοῦ Ἐπαυροδύτου. Δὲν
ἀπεδέχθησαν τὸν τεματιεγὼν τῆς Ἑπαναστάσεως ὡς ἐπιτυχίαν
ὄλων ἡμῶν, ἀλλὰ μόνον ἐμῶν. καὶ ἀν' ἡ πρὸς ἡπρωτοκο-
μῆν ἐκ τῆς ἀδικίας καὶ τῆς διαίψεως τὴν ὁριστὸν ὑπέστημεν καὶ
ὀφιστάμεθα εἶναι μεγάλη, ἐπὶ μεγαλύτερα εἶναι αὐτῆς τῆς
προδοσίας καὶ τῆς φηλοφθορίας προτεροκομῆνης εἰς φίλους καὶ
συμφορῶν. Δὲν παραγνωρίζω τὸ γεγονός ὅτι ἔλαχε λάθη.
Ἄλλωςτε οὐδεὶς ἀλάθης καὶ ἀναμάρτητος, εἰ μὴ μόνον ὁ
Παυροδύτης Θεός. Ἄς εἶναι. Ἡ ἱστορία τῶν ἔθνους μας βρι-
σθαι παρομοίως παραδειγμάτων ἀνὰ τοῖς αἰῶνας. Ἡρωες, ἡγέ-
ται καὶ εὐεργέται, μετὰ τῶν ὁριστῶν οὐδενίαν βύβρισην δυνά-
μησιν νά ἔχομεν, ἐνκοφιστάμεθα, ἐλοιδωρήσθαι, ἐταπει-

Ἰωδθαῖαν καὶ ἐφεδωχθῆναι εἰς τὰς βυβλῶνας τῶν εὐσεβῶν προ-
 σωπικῶν ἐπιδιώξεων. Εἰδικρινῶς συνειρήσθη κυριολεκτικῶς,
 διότι οὐδέποτε ἀνιῆναι τοιαύτην ἰστοροδοσίαν ἐφ' ἐπισημοῦν
 φίλων. ἢς εἶναι ὅμως. Δὲν τοὺς μέγιστα οὔτε καὶ ἡμιτορῶ
 νὰ τοὺς κραύσω ἐκεία. Ἐφ' ἄλλου ὅσον αἱ πράξεις καὶ παρα-
 γνῆσις τῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διασωφρονήσεώς μου, βεβύ-
 λου ἀποκρηστικῶς ἐγὲ, ἄρ' ἢς στιγμῆς δὲν τὰς ἀντιλήψεις
 ἐσκαίρω. Σὺ γυμνίση ἀρίστη ὅτι δὲν ἐπέλεξα νὰ εἶμαι ὁ
 ἄρκητος τῆς Ἐπιανραστῆσεως ἐφ' ἄρχῆς. Θὰ ἤθελον εἶς αὐτὸν τὸν
 ρόλον τὸν Ἀγγελῶν ἢ ἔστω τὸν Ζωιτῆκα. Ἀνέλαβον τὴν ἐπι-
 δείξει τοῦ ἀτέλειου τὴν τελειότητα κυριολεκτικῶς στιγμῶν πρό
 τοῦ ἐγκαρῆματος. καὶ ἄρ' ἢς στιγμῆς ἀπεδέχθην τὴν ἡγεσίαν,
 ἀπεδέχθην καὶ τὰς εὐδύνας αὐτῆς ἀπορροῦν ἐφ' αὐτῆς. Διὰ
 τὴν μογαδικὴν πρῶτην διὰ τὴν διασῆσαι μετὰ τοῦσδε, εἶναι αὐτῆ
 τῆς ἀνακλήσεως τῆς παρετηθήσεώς μου, μετὰ τὴν γνωστὴν ἱστορίαν
 μετὰ τὴν Ἐπιανραστῆσιν Σαμπουλίαν. Δυστυχῶς μετεπειθέθη, διὰ συναι-
 δηματικῶς κριτικῶν λόγων, γυμνίς νὰ ἀνακηφθῶ τότε ὅτι ὅσα
 ἐφ' αὐτὸν φασατικῶς τὴν καὶ ἀποσπῆν μου ἐκ τοῦ προεκκεῖου,
 οὐδερτικῶς ἤθελον τὸν Πατριδοπύλον ὡς ἀσπίδα, ἐν τὴν
 πρῶτην ἰστορίαν καὶ ἔχοιτες τὴν ἐπιανραστῆσιν του, νὰ δρῶν
 ὑποκρινῶς δημοκράτους τὴν φήμην καὶ τὸ ἔργον σου.
 Δυστυχῶς Στέφανε γιὰ εἰσορασιαὶ γυμνίς βεβύλῆς, ἀναμνήσεως
 καὶ περισυλλογῆς, με' ὀδύνησαν νὰ πιστώσω ὅτι ἡ προστάθεια
 τῶν ἐλάμων νοσητῶν ἐπι' ἐφ' καὶ ἡμῶν ἔτι, ἔφησεν εἰς τὸ
 κενόν. Ἡμεῖς ὑπιστάμεθα δεσπῆται καὶ παρηνωθῆντες καὶ
 οἱ ἐγκληματα ἐγένοντο ἤρωες. Ἐπιὶν διὰ τὴν ἐπιανραστῆσιν τοῦ
 ἔθνους καὶ ἀπορῶ εἰν ὁ κρηστικός αὐτῶν ἔχη τέλος.

Θα ἀπορῆς βεβαίως διατί σου τὰ γράψω, ἄλλα αὐτὰ τώρα
καὶ δὲν σου τὰ εἶπα ἐνωπίτητος. Ὁ λόγος εἶναι αὐτῶν:
οἱ μοταδικοὶ ἐφ' ὑμῶν ἦν ἀπεδοκίμασαν ἀνιδιοτελεῖται καὶ
ὄφιοι τῆς ἐμπιστοσύνης μου, ἦσαν ὁ αἰχμηστός στρατηγός
Ἀγγελῆς, ὁ Στέλιος καὶ ἐβύ. Ὁ πρῶτος ἐθυσιάσθη ὡς πραγ-
ματικὸς Ἀρχηγὸς διὰ τὴν σωτηρίαν ὄλων τῶν λοιπῶν καὶ ὡς
ἐκ τούτου καὶ νὰ ἤθελες (ἂν καὶ δὲν θα ἐτόλμηε λόγῳ τοῦ
ἀπειρορίστου βεβραίου σου ἔπειρα πρὸς αὐτοὺς), δὲν δύναμαι
εἶναι τὴν ἐπισημὸν σου. Ὁ καλοκάγαθος Στέλιος, εἶναι ἀσπι-
ρων ἀρχῶν καὶ δὲν σου ἀφήνει περὶ θύρια ἐκφράσεις τῶν
ἐκωφύχων σκέψεών σου. καὶ σὺ εἶσαι ὁ μόνος εἰς τὸν ὄπισθεν
δύναμαι νὰ ἀμιγῆσω ἐλευθέρως κυρίως οὐδέποτε παρεστῆ-
σαι, ἀλλὰ ἀπὸ αὐτοῦ ἀποχωρηθῆσαι. καὶ ἂν γὰρ σου εἶπιν
σου ὅτι δὲν πιστεύω εἰς τὸ μέλλον νὰ εἰσέλθῃ ἡμέτερος
νὰ ἀποτολήσῃ σου ἀποβλέψεις μου ἂν ἐν ἀτραχυνάτω
με δεδωμένον ὅτι ἡ δύσιν τῆς ἐπισημῶν σου ἔχει ἡδὴ
ἀρχίσει, θα προσηύσω νὰ ἀποδῶν δεινότητος ἀλλὰ ἀπαρτίσθαι,
παρὰ νὰ ψῆσω ἐλευθέρως ἀλλὰ ἐπισημῶν. ἀποτέλεσμα τού-
του εἶναι νὰ μὴ ἔχωμε τὴν δυνατώτατα νὰ ἐκνευροφῶμεν
εἰς τὸ μέλλον.

Πρὸς Θεοῦ Λέξατε. δὲν μέμφομαι τὴν ἀπόφασίν σου νὰ αἰ-
τηθῆς καὶ νὰ ἐπιτύχητ τὴν ἀποβλέψεις σου, ὅπως δὲν
ἐμὲ μῆθι οὐδένα ἐκ τῶν φίλων σου ἡδὴ εἰσέλθῃται μετὰ
τῶν οἰκτιῶν τῶν. Ἄλλωστε ἐγὼ ἡμῶν σου εἰς ἔπαινον νὰ προ-
βῆς εἰς τοιαύτων ἐνέργειαν.

Ὁλοκληρώων τὴν ἐπιστολήν μου, θα ἤθελα νὰ σου ἐκμυστη-
ρῶν, ὅτι με ἐκφράσει ἀπολύτως ὄλα ὅσα ἀναφέρεις εἰς
τὸ πᾶν σου διὰ τὴν Ἐπισημῶν καὶ ἰδιαιτέρως τὰ σου
παρεκκλήσιον. Ἐὶς ἄριστον μάλιστα διὰ τὴν τιμὴν σου

Ἐκαλεῖς, ὅταν μὲν τὸ ἔδωκεν διὰ μέγιστα καὶ τοσοῦτ' ἐλόγησεν.
 ὅπως σοὶ εἶπα καὶ τότε, τὸ μόνον ἐλόγιον εἶναι ὅτι καλὸν εἶναι
 εἶναι καὶ μὲν τὸ ἔδωκεν ὅσον διὰ μέγιστα ἐν ἑαυτῷ, διὰ καὶ
 ἀποφασιστικῶς εἶπεν. Ἐγὼ προσωπικῶς δὲ προτίθεμαι καὶ προσβῶ
 εἰς καμίας συγγραφὰς ἀπομνημονευμάτων ἢ ἀπολογισμῶν, διότι
 πιστεύω ὅτι τὰ ἔργα καὶ αἱ πράξεις μου καὶ καὶ δικαιώσαν ἐάντα
 τε εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἀλλ' ὅσοι τυχόν θέλω
 γένηται τὰς ἐπιστάς διὰ ἡδονῶν καὶ ἑταίρων, δὲν εἶναι ἀποβ-
 ῆσαι εἰς τι. Ἀντιθέτως, γινώσκον καὶ ἀποτελοῦμαι συγγένων τριβῶν
 διὰ τῶν ἱστοριῶν τῶν μέγιστων καὶ διὰ ἀπερίβατον τὸ ἔργον μου,
 διότι καὶ ἀναεῖρεται ἢ εἰκὴν τῆς αὐτοπροβότης.
 Σοὺ ἀφίχεται καὶ ἔχει μίαν ἡμέραν καὶ ὠρῆσαι ἐλθόντα ἑαυτῶν.

Με ἀγάπη. Σέβαστο
 Πλάτων

4.5. Μετὰ ἀπὸ ὠρῆσιν σεύσιν, ἀπεφάσισα καὶ μὲν σοὶ ἐχρησίω
 τῶν ἐπιστάων μου, τοῦλάχιστος τῶν. Ἐπιρίψω ἄριστον τῶν
 παρακταίρων σου, τὰς ἀρχὰς σου καὶ τὴν ἀρετὴν τῶν σε δια-
 ρίχαι, εἰς ὅσων ἰκανὸν καὶ ἀρνηθῆναι τῶν ἀποφασιστικῶν σου.
 Ἐπιρίψω καὶ ἔχω τὴν εὐκαρίαν καὶ σοὶ τὴν ἐπιδῶν ἐπὶ κα-
 τριῶν μεταγενεστέρων συγγένων μου.